

B. L.

Freski florenckie w Rijksmuseum

Ochrona Zabytków 22/2 (85), 159

1969

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Niedawno misja Unesco zdecydowała, że zabezpieczenie obiektu jest technicznie możliwe i przedstawiła szczegółowy plan działania. Lecz przedsięwzięcie jest znaczne: chodzi ni mniej ni więcej tylko o zdemontowanie świątyni kamień po kamieniu i umocnienie wulkanicznej skały, w której są wyrzeźbione reliefy, w sposób zabezpieczający przed zmiennością wpływów atmosferycznych. Dla zabezpieczenia fundamentów przed ulewnymi deszczami podczas rekonstrukcji sanktuarium, nasyp ziemny, na którym jest ono wzniesione zostanie przykryty osłoną z żelbetu. Koszt prac obliczony jest na ponad trzy miliony dolarów, do których należy dodać dwa do trzech milionów dolarów na zagospodarowanie zespołu.

(B. L. wg „Informations Unesco”)

FRESKI FLORENCKIE W RIJKSMUSEUM

W Rijksmuseum w Amsterdamie została otwarta wystawa objazdowa fresków florenckich, zorganizowana z inicjatywy Nadintendentury Galerii Sztuki we Florencji, w dowód wdzięczności za pomoc udzieloną przy ratowaniu tych dzieł sztuki. Uprzednio była ona eksponowana przez sześć miesięcy w Nowym Jorku, a następnie w Londynie.

Ekspozycja obejmuje 60 fresków pochodzących z Florencji i Toskanii, jak również liczne rysunki przygotowawcze (disegno), odkryte po zniszczeniach spowodowanych powodzią w listopadzie 1966 r., w wyniku których wiele malowideł ściennych musiało zostać zdjętych z murów. Są to dzieła takich artystów jak Giotto, Uccello, Fra Angelico, Piero della Francesca, Ghirlandaio, Fra Bartolomeo, Andrea del Sarto i in., zamknięte w ramach chronologicznych od XIII do połowy XVI wieku.

Do transportu freski, które poprzednio nigdy nie opuszczały Italii, zostały umieszczone w pojemnikach, w drewnianych ramach wodo- i ognioodpornych, zaimpregnowanych żywicami sztucznymi.

(B. L. wg „Informations Unesco”)